RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.303 van 11 februari 2000
in de zaak A. 89.463/VII-20.463.

In zake : XXX,
wonende te LEUVEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Rwandese nationaliteit, op 9 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2000, aan verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 10 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 febrauri 2000, om 11.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. KAKIESE, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker op goede gronden aanvoert dat hij uiterlijk op 4 maart 2000 het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, zodat aan de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, is voldaan;

1.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert, afgeleid uit "de schending van artikel 51, alinea 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 10 juli 1996 betreffende het gebruik der talen doordat de Minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft afgeleverd in het Nederlands (...), terwijl (...) overeenkomstig artikel 51, alinea 4 '... de taal van het onderzoek tevens de taal is van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied...'", zodat het bestreden bevel onwettig is;

Overwegende dat, in de eerste plaats verzoeker woont in de stad Leuven, die tot het Nederlandse taalgebied behoort, dat voorts het bestreden bevel dat in het Nederlands werd opgesteld, geen "zaak" is die verzoeker overeenkomstig de bewoordingen van artikel 17, § 1, B, 2*l*, van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken zelf heeft ingediend; dat vaststaat dat verzoeker het bestreden bevel perfect heeft begrepen, gelet op de door hem ingeleide procedure voor de Raad van State, zodat zijn rechten van verdediging niet werden geschonden; dat tenslotte, het bestreden bevel op het eerste gezicht een politiemaatregel uitmaakt, die in de taal van het gebied waar verzoeker woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, moet worden opgesteld; dat in Leuven alleen het Nederlands als bestuurstaal mag worden gebruikt, waaruit voortvloeit dat het enig middel van verzoeker niet ernstig is;

Overwegende dat het bestreden bevel steunt op twee motieven, het eerste, vindt zijn wettelijke grondslag in artikel 7, alinea 1,2*l* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de Raad van State vaststelt dat verzoeker dit motief niet aanvecht, zodat hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn verblijft en er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd

overschreden; het tweede, vindt zijn wettelijke grondslag in de omstandigheid dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling, overeenkomstig artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat op 17 november 1999 de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft beslist om verzoeker niet in die hoedanigheid te erkennen, zodat verwerende partij gerechtigd was om een bevel uit te vaardigen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat daaraan wordt toegevoegd dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie een jurisdictionele beslissing is, die niet vatbaar is voor schorsing, zodat het bestreden bevel dat voornoemde beslissing ten uitvoer legt, dat evenmin is;

Overwegende dat het enig middel van verzoeker niet ernstig is;

1.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **D. MOONS.**